

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. září 2016 **odvolání obžalovaného Martina F.**, nar. xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 6. června 2016 sp. zn. 41T 16/2016, a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Martin F. uznán vinným přečinem neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustil tím, že v době od 1.5.2012 do 23.4.2013 v Xxx, v restauraci Xxx jako jednatel společnosti XXX s.r.o., IČ:xxx se sídlem Xxx poté, co dne 1.5.2012 podepsal se spolkem Život je hrou, IČ:22718958 dokument, kterým byla v restauraci Xxx zřízena pobočka spolku a stal se jejím odpovědným vedoucím, souhlasil s umístěním na pobočce 3 kusů výherních hracích přístrojů (dále jen VHP), a to 1 VHP Turbo Gold bez výrobního čísla, 1 VHP Phoenix Gold bez výrobního čísla a 1 VHP Electrocoin Gamestar bez výrobního čísla a na těchto VHP začal neoprávněně zprostředkovávat sázkovou hru podle ustanovení § 2 písm. e) zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, tím, že registroval hráče – členy sdružení, kontroloval vstupující osoby a v případě výhry tuto vyplácel, vedl evidenci vhozených a vyplacených částek a odváděl sdružení vhozené finanční prostředky, ačkoliv k provozování uvedených výherních hracích přístrojů neměl on, ani společnost XXX s.r.o. ani občanské sdružení „Život je hrou“ platné oprávnění dle § 4 zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ač si byl vědom toho, že provozování výherních hracích přístrojů je tímto podmíněno, přičemž na této pobočce bylo umožněno hrát na uvedených výherních hracích přístrojích jakékoli osobě, která byla formálně zaregistrována a prokázala se členskou legitimací, tedy v podstatě zde mohla hrát jakákoliv osoba, přičemž jednotliví hráči na této pobočce sami prováděli vklady finančních prostředků do výherních hracích přístrojů a v případě výhry jim tato byla buď obžalovaným nebo jinou obsluhou pobočky vyplacena, přičemž obžalovaný se staral o veškerých chod pobočky ve smyslu zajištění vedení prvotní účetní evidence a zabezpečení finanční soběstačnosti pobočky, k čemuž používal vybrané finanční prostředky z uvedených výherních hracích přístrojů.

Za tento přečin byl obžalovanému uložen samostatný peněžitý trest ve výměře 240 denních sazeb po 200,-Kč, tedy celkem 48.000,-Kč, a současně vyměřen náhradní trest odnětí svobody v trvání 240 dnů pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán. Dále bylo rozhodnuto o ochranném opatření spočívajícím v zabránění věci, a to tří kusů výherních hracích přístrojů Turbo Gold, Fénix Gold a Electrocoin Gamestar, vydaných obžalovaným dne 23.4.2013, a finanční částky ve výši 7.841,-Kč, vyňaté právě z těchto tří vydaných výherních hracích přístrojů.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný, které směřuje jak do výroku o vině a trestu, tak do výroku o zabránění věci. Odvolatel namítá, že závěry učiněné nalézacím soudem v napadeném rozsudku jsou postaveny na nesprávných základech skutkových i právních, když navíc trestní řízení neproběhlo v souladu se zákonem. Především obžalovaný namítá, že nebyla zachována totožnost skutku, pokud ve výrokové části napadeného rozsudku oproti výrokové části podané obžaloby bylo zaměněno slovo „provozoval“ loterii za slovo „zprostředkoval“. Tuto transformaci odvolatel považuje za nepřipustnou, přičemž nalézací soud neprováděl dokazování ani v rozsahu výpovědí navrhaných svědků, a to Jiřího Ch., Lucie B., Miroslava K., Pera S., Jana S. a Jaroslava S.. Dokazování provedené v rámci hlavního líčení odvolatel považuje za omezené a nedostatečné, neboť v hlavním líčení byl vyslechnut toliko obžalovaný, který využil svého práva odepřít výpověď, přičemž nalézací soud staví argument nadbytečnosti výsledku shora uvedených svědků na zjevně smyšlené skutečnosti, že se obžalovaný k danému jednání plně doznal, avšak ten nic takového neučinil. Následně nalézací soud provedl pouze listinné důkazy, na základě nichž nezákonně a nepřipustně přetransformoval jednání obžalovaného do jiného skutku, zatímco navrhaní svědci mohli žalovaný skutek blíže osvětlit. Listinné důkazy ve svém souhrnu nepodávají kompletní obraz o tom, zda se jednání, za které je obžalovaný stíhán, stalo.

Dále odvolatel namítá nezákonnost průběhu prohlídky jiných prostor a pozemků a ohledání místa, když u nezúčastněných osob přítomných těmto úkonům Michala M. a Jiřího Č. je v protokole uvedeno toliko jejich jméno a datum narození, zatímco absentuje místo jejich trvalého bydliště a číslo občanského průkazu, což je v rozporu s ustanovením § 55 odst. 1 písm. c) tr. řádu. Ačkoli tyto informace byly ze strany policejního orgánu následně poskytnuty dne 14.4.2016, orgány činné v trestním řízení s touto informací již dále nepracovali a přes opakovanou žádost obžalovaného neprovedly výslech těchto osob. Odvolatel tak namítá, že protokoly o provedených úkonech nesplňují veškeré náležitosti, a proto k těmto úkonům neměl nalézací soud přihlížet a provádět jimi dokazování. Dle jeho názoru provedené dokazování z těchto důvodů trpí nezhojitelnými vadami. Dále potom namítá, že na rozhodnutí o prohlídce jiných prostor a pozemků a ohledání místa činu a na rozhodnutí v meritu věci se podílel stejný soudce, což je ze zákona vyloučeno.

Odvolatel přitom nenalézá v napadeném rozsudku dostatečné odůvodnění zamítnutí návrhů na doplnění dokazování a odůvodnění napadeného rozsudku shledává rozporným s ustanovením § 125 tr. řádu, neboť soud pouze přitakává skutečností uvedeným obžalovaným v protokolu o výslechu obviněného, aniž by je konfrontoval s výpověďmi svědků, které mohly být v rámci hlavního líčení provedeny. Má tedy zato, že provedené dokazování nebylo vedeno nad míru nezbytnou pro zjištění náležitostí skutkového stavu věci a rovněž odůvodnění napadeného rozsudku tento náležitý popis a výklad neposkytuje.

Dále poukazuje na nesprávné závěry nalézacího soudu, který zcela pominul, že na uvedené pobočce Sdružení se kromě hracích přístrojů nacházely i deskové hry, z čehož lze uzavřít, že pobočka spolku provozovala i další činnosti, a bylo pouze na členech pobočky, kterou ze svých herních vášní budou uspokojovat. Nebylo tedy žádným způsobem prokázáno, že by pobočka byla zřízena za účelem zprostředkování loterie, jak je chybně dovozováno v napadeném rozsudku. Pokud jde o právní hodnocení, odvolatel především namítá, že je postaveno na nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci a závěrech v tomto směru soudem učiněných. Především nebylo prokázáno, že by se skrze obžalovaného v pobočce spolku, jakožto subjektu soukromého práva, a v prostoru veřejnosti uzavřeném, měly provozovat nějaké výherní hrací přístroje. Nemohla tak být naplněna objektivní stránka uvedeného trestného činu. Pokud jde o subjektivní stránku, soud se zcela opomněl zabývat obsahem právního rozboru JUDr. Mazala, který byl fakticky hlavním důvodem otevření pobočky. Pokud by tento rozbor neexistoval, obžalovaný by pobočku nehodlal zřídit. Obžalovaný tedy odmítá, že by se vědomě dopustil spáchání trestného činu, neboť jeho jednání nevykazuje znaky úmyslného jednání vedeného se záměrem neoprávněně zprostředkovávat loterii nebo jinou sázkovou hru.

V tomto směru odvolatel poukazuje na to, že pouze občanskému sdružení poskytl do podnájmu prostory provozované společností Xxx s.r.o. a vykonával v dané pobočce Sdružení funkci jejího vedoucího, s čímž však nebyla spojena žádná zvláštní práva. Vstup do prostor pobočky byl umožněn pouze členům Sdružení a veškeré aktivity prováděné členy Sdružení byly pouhou soukromou činností těchto členů, nikdo jiný se na činnosti Sdružení podílet nemohl. Přitom žádný zákon nezakazuje osobě soukromého práva používat pro svoji potřebu, v tomto případě pro potřebu svých členů, vyřazená hrací zařízení, která se aktivují vkladem finanční hotovosti, a do takovéto aktivity není žádný orgán veřejné moci oprávněn zasahovat, pokud je realizována soukromě, pouze v omezeném okruhu osob. Odvolatel má tedy za to, že činnost spolku, natož činnost obžalovaného, nelze posuzovat jako veřejné provozování výherních hracích přístrojů a práva a povinnosti vyplývající ze zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, nelze na tyto činnosti aplikovat.

Závěrem se odvolatel neztotožňuje ani s vyměřeným trestem, který považuje za nepřiměřeně přísný, vymykající se hlediskům pro ukládání trestu dle ustanovení § 38 odst. 1 a § 39 tr. zákoníku, a to s přihlédnutím ke všem jím namítaným skutečnostem. Odvolatel postrádá v napadeném rozsudku část zabývající se přiměřeností trestních sankcí a spekuluje o tom, že tato část je vynechána účelově. Vyměřený trest potom s ohledem na své finanční poměry považuje za nepřiměřený, když soudu vytyká, že se nezabýval dokazováním jeho ekonomických, majetkových, rodinných a sociálních poměrů. Nalézací soud přitom dle odvolatele neuvádí, jakými úvahami se při volbě druhu a výše trestu řídil, stejně tak neuvádí, jakou závažnost jednání obžalovaného z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu v tomto shledává. V tomto směru považuje odvolatel napadený rozsudek za nepřezkoumatelný a nezákonný.

Odvolatel dále poukazuje na účel trestního řízení, který spočívá nejen ve spravedlivém potrestání pachatele, ale i ve spravedlivém procesu, přičemž je toho názoru, že skutek tak, jak byl popsán v napadeném rozsudku, se nestal, a v takovém případě je třeba postupovat dle zásady *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obžalovaného. Má přitom zato, že v napadeném rozsudku byly vzaty v úvahu selektivní důkazy, domněle

svědčící pouze v neprospěch obžalovaného, zatímco důkazy svědčící v jeho prospěch jsou bagatelizovány a v celkovém souhrnu považovány za méně významné či nevěrohodné, popřípadě nejsou provedeny vůbec, a to bez náležitého odůvodnění, což je v rozporu se zásadami trestního řízení, zejména se zásadou *in dubio pro reo* a se zásadou vyhledávací a zásadou materiální pravdy.

S ohledem na uvedené námitky odvolatel navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení soudu I. stupně, popřípadě aby obžalovaného obžaloby sám zprostil.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podaného odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku a správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a odvolání obžalovaného neshledal důvodným.

V řízení předcházejícím napadenému rozsudku nebyly zjištěny žádné procesní vady, které by měly vliv na správnost rozhodnutí. Soud I. stupně respektoval veškerá ustanovení trestního řádu, jimiž je zabezpečováno jak náležité objasnění věci, tak i právo obžalovaného na obhajobu, v hlavním líčení v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr. řádu provedl všechny dostupné a nezbytné důkazy pro řádné zjištění skutkového stavu věci. Provedené důkazy následně obvodní soud hodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, dospěl k logicky správným a odůvodněným skutkovým zjištěním, která mu byla dostatečným podkladem pro závěr o vině obžalovaného. Soud svá skutková zjištění učinil na základě jím provedených a zhodnocených důkazů, které dostatečně vyhodnotil a jeho závěrům nelze ničeho vytknout. Lze dodat, že odvolacímu soudu nepřísluší nahrazovat postup soudu I. stupně podle § 2 odst. 6 tr. řádu, a za předpokladu, že úvahy soudu v tomto směru vycházejí z úplného a nezkráceného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky, je v souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti pouze na soudu I. stupně, před nímž jsou důkazy prováděny, aby z nich vyvozoval závěry pro tvorbu skutkových zjištění. Odvolací soud je oprávněn korigovat skutková zjištění nalézacího soudu pouze v limitované míře na základě před ním provedeného dokazování (viz § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu). Takové podmínky však v tomto případě splněny nejsou, hodnocení důkazů nalézacím soudem odpovídá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a jeho skutkové závěry, které na základě provedených a správně hodnocených důkazů učinil, jsou přesvědčivé a logické a nelze jim v zásadě nic vytknout.

Správná skutková zjištění byla obvodním soudem následně podřazena pod relevantní právní kvalifikaci, když v jednání obžalovaného bylo zcela správně shledáno naplnění znaků skutkové podstaty přečinu neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku.

Je sice pravdou, že nalézací soud k provádění důkazů přistoupil poněkud úsporněji, než bylo navrhováno státním zástupcem a obžalovaným, avšak tomuto postupu v zásadě nelze ničeho vytknout, neboť povinností orgánů činných v trestním řízení, tedy i soudu, je v zásadě postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí (ustanovení § 2 odst. 5 tr.

řádu věta první). V uvedeném případě je přitom zřejmé, že sám obžalovaný v přípravném řízení, kdy vypovídal jako obviněný po řádném poučení, za přítomnosti svého obhájce, a poté, co mu bylo řádně doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, popsal činnost sdružení Život je hrou, jemuž umožnil zřídit pobočku ve své provozovně a umístit zde výherní hrací přístroje, což je dokládáno nejen touto výpovědí obžalovaného, ale i zajištěnými dalšími důkazy, zejména výherními hracími přístroji, stanovami Občanského sdružení, provozním řádem a rozhodnutím předsedy Občanského sdružení ze dne 1.5.2012 o zřízení pobočky Sdružení na adrese provozovny obžalovaného, a současném jmenování obžalovaného vedoucím této pobočky.

Z provedeného dokazování je přitom nepochybné, jaký účel veškeré tyto úkony sledovaly, že se jednalo pouze o skryté zřízení klasické herny, v níž byly provozovány výherní automaty, tedy činnost, která podléhá zvláštním povolením a regulaci jak podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, tak podle vyhlášek příslušných obcí o umístění takových provozoven, čímž je zajištěna regulace hazardních her a řádných odvodů státu z nich plynoucích.

Přitom podle § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, jsou loteriem i jinými podobnými hrami též sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronicko-mechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“).

Podle § 1 odst. 1 zákona provozování loterií a jiných podobných her je zakázáno, s výjimkou případů stanovených tímto zákonem. Účelem tohoto zákona je vymezit rámec pro zákonem povolené podnikání v oblasti loterií a jiných podobných her a pro jejich provozování, přispět k ochraně osob, které se účastní loterií a jiných podobných her, a k omezení společenských rizik této účasti.

Podle § 1 odst. 2 zákona loterií nebo jinou podobnou hrou se rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. O výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (dále jen "herní plán"). Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení.

Podle § 4 odst. 1 zákona loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Provozuje-li loterie a jiné podobné hry stát, jedná jeho jménem ministerstvo nebo jím pověřená státní organizace.

Podle § 4 odst. 2 zákona povolení se vydá, jestliže provozování loterií a jiných podobných her je v souladu s jinými právními předpisy, nenarušuje veřejný pořádek a je zaručeno jejich řádné provozování včetně řádného technického vybavení.

Podle § 4 odst. 4 zákona povolení k provozování loterií a jiných podobných her může být vydáno pouze právnické osobě, která má sídlo na území České republiky. Povolení nelze vydat tuzemské právnické osobě se zahraniční majetkovou účastí ani právnické osobě, ve

které má tato společnost majetkovou účast. Ustanovení věty druhé se nevztahuje na sázkové hry podle § 2 písm. i).

Podle § 18 odst. 1 zákona povolení k provozování výherních hracích přístrojů vydává na žádost

- a) obecní úřad pro svůj územní obvod, a to v přenesené působnosti,
- b) krajský úřad pro svůj správní obvod, má-li být provozovatelem výherního hracího přístroje obec ve svém územním obvodu,
- c) ministerstvo, je-li výherní hrací přístroj na českou měnu provozován v kasinu a u výherních hracích přístrojů na cizí měnu.

Z uvedeného je zřejmé, že jednání obžalovaného bylo v naprostém rozporu s uvedeným zákonem o loteriích, jehož striktní ustanovení a pravidla rozhodně nelze obejít vydáváním regulérního provozování výherních hracích přístrojů za zájmovou činnost omezeného okruhu osob formálně sdruženého pod hlavičkou Sdružení nemajícího statut právnické osoby, a současně vydáváním vkladů do hry a vyplacených výher za vzájemné dary, jak bylo formulováno jednak ve výpovědi obžalovaného, jednak v doložených listinách formálně deklarujících činnost Spolku.

Zcela v souladu s hodnocením nalézacího soudu i odvolací soud konstatuje, že rozhodně nemůže uspět obhajoba obžalovaného, že jednal v dobré víře v závěry právního stanoviska JUDr. Mazala o legálnosti prováděné činnosti Občanského sdružení, a to jednak s ohledem na faktický režim této činnosti, kdy byly provozovány hrací automaty s peněžními vklady a případně výhrami, přičemž tato činnost byla zjevně zastřena nejen zřízením Občanského sdružení a údajným provozováním jeho činnosti směřujícím k smysluplnému trávení volného času a rozvíjení duševních a fyzických dovedností a schopností jeho členů, ale naprosto prokazatelně se jednalo o skrytou hernu, která byla umístěna ve stavebně odděleném prostoru, kam nebylo umožněno vstupovat běžným návštěvníkům restauračního zařízení. Pokud se potom vstup do tohoto prostoru s herními automaty skrýval za členství v Občanském sdružení, nelze než přisvědčit nalézacímu soudu, že toto členství a registrace byly pouze formální, fakticky bylo umožněno komukoli, kdo projevil zájem, se této činnosti věnovat, po formálním vystavení členství a zaplacení symbolického členského poplatku ve výši 10,-Kč.

Obhajoba obžalovaného o dobré víře v legálnost tohoto počínání nemůže obstát ani z dalšího důvodu, a to, že v restauračním zařízení obžalovaného byla v minulosti herna umístěna, resp. herní automaty provozované společností Tosiba spol. s r.o., a to minimálně od 6.12.2006 do 30.11.2010, jak vyplývá z listin doložených samotným obžalovaným, a to z dodatku ke smlouvě o pronájmu nebytových prostor ze dne 6.12.2006, a ze sdělení samotného obžalovaného o ukončení spolupráce s touto firmou včetně poslední faktury vystavené dne 30.11.2010 za nájemné za předmětné prostory, které činilo od 31.10.2009 částku 10.000,-Kč, v předchozím období částku 15.000,-Kč. Tento smluvní vztah přitom byl uzavřen se společností Xxx s.r.o., která restaurační zařízení Xxx na adrese xxx, provozuje. Přitom, jak vyplývá z výpovědi obžalovaného, tento smluvní vztah byl ukončen z toho důvodu, že společnosti Tosiba skončilo povolení k provozování uvedené činnosti. Je tak zřejmé, že obžalovaný měl nejen vědomí, ale osobní zkušenost s provozováním výherních automatů a jeho podmínkami.

V této souvislosti přitom nelze pominout ani stanovisko Ministerstva financí ČR ze dne 7.1.2013, doplněné dne 14.4.2014 (čl. 282 – 286 spisu), v němž se jednoznačně uvádí, že loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného povolovacím orgánem, kterým je v případě výherních hracích přístrojů obec, přičemž provozovatelem loterie nebo jiné podobné hry může být kromě státu pouze akciová společnost se sídlem na území České republiky. Je tedy jasně stanoveno, že takové povolení nemohou obdržet občanská sdružení.

Pokud tedy nalézací soud upustil od dokazování výsledkem svědků, a to konkrétně personálu restaurace, svědků Jiřího Ch. a Miroslava K., hostů restaurace Petra S. a Jana S., a osob vyvíjejících činnost pro občanské sdružení Život je hrou, jeho předsedy Jaroslava S. a administrativní pracovnice Lucie B., nelze mu v zásadě ničeho vytknout, neboť výpovědi těchto svědků by na závěry nalézacího soudu skutečně neměly zásadní vliv, když není pochybností o tom, že výherní hrací přístroje byly v provozovně obžalovaného umístěny, byly zde provozovány pod hlavičkou občanského sdružení Život je hra, jedná se o klasické výherní přístroje, jak vyplývá ze zpracovaného znaleckého posudku, které byly nejen provozu schopné, ale rovněž provozované, a osobou fakticky umožňující tento provoz a zajišťující kontakt s Občanským sdružením vlastním předmětné hrací přístroje byl právě obžalovaný. Výsledky navržených svědků by tak mohly mít význam toliko pro případné posouzení a závěry o tom, kdo fakticky profitoval zásadním způsobem z této činnosti (zda přímo obžalovaný či Občanské sdružení) a zda je možno dospět k závěru, že obžalovaný tuto zakázanou činnost provozoval, jak bylo navrženo podanou obžalobou, nebo pouze zprostředkoval, jak uzavřel nalézací soud, avšak tento závěr by mohl de facto vést v neprospěch obžalovaného, zatímco pro závěr nalézacího soudu o zprostředkování této činnosti je provedené dokazování plně dostačující a v tomto směru mu nelze ničeho vytknout, přičemž tato konkretizace by neměla žádný význam pro použitou právní kvalifikaci a mohla by se de facto odrazit toliko v úvaze o druhu a výměře uloženého trestu, avšak v neprospěch obžalovaného.

Pokud potom odvolatel namítá, že právě touto modifikací jak skutkové, tak právní věty, záměnou slova „provozovat“ za slovo „zprostředkovat“ došlo k porušení totožnosti skutku, této námitce v žádném případě nelze přisvědčit. Z právní teorie se totiž podává, že skutek je tvořen jednáním a následkem, který je znakem některého jednotlivého trestného činu, přičemž pro zachování totožnosti skutku stačí zachování totožnosti jednání nebo totožnosti následku. V popsaném případě přitom totožnost skutku byla zachována v obou těchto složkách a skutečnost, zda obžalovaný popsanou činnost provozoval či zprostředkoval, na tento závěr nemá žádný vliv. Naopak je třeba konstatovat, že skutek je popsán velmi podrobně, tedy určitě, od počátku se z tohoto popisu jasně podává, co je obžalovanému kladeno za vinu, aby tak mohl řádně uplatnit svoji obhajobu, což je zásadním odrazem požadavku právě na zachování totožnosti skutku. Zjednodušeně řečeno popis skutku splňuje všechny zákonem požadované náležitosti, skutková zjištění nalézacího soudu jsou dostatečně precizována a vymezena, nevzbuzují tak žádné pochybnosti o průběhu celého děje a jednání obžalovaného a námitky uplatněné obhajobou v tomto směru je třeba považovat za zcela irelevantní a neopodstatněné.

K námitce odvolatele, že protokoly o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků a o ohledání místa činu nesplňují náležitosti požadované trestním řádem, může odvolací soud toliko konstatovat, že dle § 85 odst. 2 věta první tr. řádu k výkonu domovní a osobní prohlídky je třeba přibrat osobu, která není na věci zúčastněna. V případě provedení prohlídky jiných prostor v provozovně restaurace Xxx dne 23.4.2013 byl touto nezúčastněnou osobou pan Michal M., jehož podpis je k tomuto protokolu připojen a k jeho individuální identifikaci je kromě jména připojeno i datum narození, což zcela odpovídá ustanovení § 55 odst. 1 písm. c) tr. řádu, dle kterého protokol sepsaný o provedeném úkonu trestního řízení obsahuje u jednotlivých zúčastněných osob jejich přesné označení, když mimo úředních osob a účastníků řízení, je u dalších osob, které se úkonů zúčastnily, požadováno uvedení jména a příjmení bez požadavku na další konkrétní údaje k těmto osobám. Požadavek na upřesňující údaje v podobě doručovací adresy, popřípadě dalších údajů k ověření totožnosti, je v tomto ustanovení vztahován k osobě obviněného a poškozeného. Je tedy zřejmé, že protokol o prohlídce jiných prostor a pozemků splňuje zákonné náležitosti a odvolací soud neshledal důvodnou námitku odvolatele, že nebyl jako svědek vyslechnut pan Michal M., tedy nezúčastněná osoba přítomná u provedení tohoto úkonu, když o jeho zákonnosti, řádném provedení a výsledku nejsou žádné pochybnosti, neboť ani obžalovaný sám nezpochybňuje, že v jeho provozovně v odděleném prostoru byly umístěny výherní hrací přístroje, které sám dobrovolně v den provedení domovní prohlídky, tedy 23.4.2013 na sepsaný protokol vydal.

Pouze pro úplnost odvolací soud konstatuje, že námitka odvolatele, že na rozhodnutí o prohlídce jiných prostor a pozemků a ohledání místa činu a na rozhodnutí v meritu věci se podílel stejný soudce, se nezakládá na pravdě, když příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků podle § 83a odst. 1 tr. řádu vydala dne 18.4.2013 pod sp. zn. Nt 3031/2013 soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 3 JUDr. Jana Pěchotová (čl. 71-78 trestního spisu).

Rovněž se odvolací soud neztotožňuje s námitkami odvolatele, že se nalézací soud nedostatečně vypořádal jak s provedenými důkazy, tak s důvody, pro které nevyhověl návrhům na doplnění dokazování, tak s vyvozenými právními závěry a užitou právní kvalifikací, neboť veškeré tyto náležitosti napadený rozsudek obsahuje a naopak velmi podrobně rozebírá. Lze snad pouze přisvědčit námitce odvolatele, že se soud blíže nezabýval společenskou škodlivostí jednání obžalovaného, která je však u této trestné činnosti zcela zřejmá a význam chráněného zájmu je evidentní právě ze skutečnosti, že tato činnost je podrobně regulována speciálním zákonem, který přesně vymezuje, jaké činnosti pod jeho regulaci spadají, za jakých podmínek může být taková činnost provozována a jaké orgány jsou příslušné k vydání potřebných povolení. Je přitom zřejmé, že zájem státu na regulaci hazardních her je dán nejen jeho zájmem na řádném zdanění a zpoplatnění výnosů z této činnosti, ale především zájmem na ochraně společnosti před nežádoucími vlivy a dopady při nekontrolovaném provozování hazardních her, a to především dopady do sociální oblasti, když holdování této vášni může vést u jednotlivých osob k velkým osobním a finančním propadům a ke zdravotním problémům v podobě závislostí, kterými jsou ohroženy zejména osoby v mladším věku, pročež je zakázáno umožnit podílení se na hazardních hrách osobám mladším 18 let. Právě z důvodu účelné a úspěšné regulace provozování hazardních her byla pravomoc v tomto směru svěřena obcím, jejichž orgány disponují znalostí místních podmínek a mohou účinněji kontrolovat dodržování citovaného zákona.

Pokud jde o druh a výměru uloženého trestu, nelze nalézacímu soudu v zásadě ničeho vytknout, zvolený druh je s ohledem na zjištěný motiv obžalovaného, který připouští minimálně předpoklad zvýšené konzumace členů Sdružení v jeho restauraci při provozování herních činností v rámci Sdružení, přiléhavý a jeho výměra rozhodně není nepřiměřená. Pokud odvolatel vytýká nalézacímu soudu, že se nedostatečně vypořádal s důvody uložení tohoto trestu a jeho výměry, stejně tak jako, že neprovedl žádné dokazování ke zjištění ekonomických, osobních a sociálních poměrů obžalovaného, je možno mu do určité míry přisvědčit, avšak současně je třeba odkázat na ustanovení § 68 odst. 4 tr. zákoníku, dle kterého příjmy pachatele, jeho majetek a výnosy z něj, jakož i jiné podklady pro určení výše denní sazby mohou být stanoveny odhadem soudu. Pokud potom soud stanovil denní sazbu ve výši 200,-Kč při celkovém počtu denních sazeb 240, tedy peněžitý trest v celkové výměře 48.000,-Kč, nelze jej rozhodně považovat za nepřiměřený jak charakteru a rozsahu trestné činnosti, tak osobním poměrům obžalovaného. V tomto směru je třeba přihlídnout k době páchaní trestné činnosti, které se obžalovaný dopouštěl bez jednoho týdne po celý kalendářní rok, přičemž k jeho osobním a majetkovým poměrům doplnil dokazování odvolací soud výpisem z obchodního rejstříku společnosti Xxx s.r.o., jejímž jediným společníkem a jednatelem je od roku 1999 právě obžalovaný, když společnost byla zapsána do obchodního rejstříku 25.6.1996 již za účelem provozování hostinské činnosti se sídlem v xxx, tedy na adrese umístění provozovny restaurace Xxx, kterou obžalovaný provozuje po celou tuto dobu, z čehož plyne zdroj jeho příjmů. Současně bylo dokazování doplněno záznamem o nahlížení do katastru nemovitostí na LV č. xxx v katastrálním území xxx, z něhož bylo zjištěno, že obžalovaný Martin F. je společně se svou manželkou Janou F. ve společném jmění manželů vlastníkem ¼ předmětné nemovitosti, v níž je provozovna restaurace umístěna. Pouze z těchto základních údajů k jeho majetkovým poměrům je zřejmé, že uložený peněžitý trest odpovídá jeho možnostem.

Odvolací soud shledal správným a odůvodněným rovněž výrok o ochranném opatření v podobě zabránění věci dle ustanovení § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, a to konkrétně 3 ks výherních hracích přístrojů včetně finanční hotovosti v nich zajištěné, vydaných obžalovaným při prohlídce jiných prostor provedené dne 23.4.2013 v jeho provozovně v restauraci Xxx. K podmínkám vyslovení tohoto ochranného opatření soud konstatuje, že věc vedená proti obžalovanému Martinu F. byla původně součástí rozsáhlého trestního řízení vedeného pod č.j. OR III-70111/2012 pro zločin neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, v rámci něhož bylo zajištěno celkem 307 kusů herních zařízení, z nichž 271 kusů bylo shledáno svým charakterem a technickým provedením výherními hracími přístroji. Je tedy zřejmé, že nelze tři předmětné zajištěné výherní hrací přístroje hodnotit odděleně, ale v uvedeném kontextu, kde prokazatelně hrozí nebezpečí, že by mohly sloužit ke spáchání zločinu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 3 tr. zákoníku.

Za této situace, kdy soud shledal odvolání obžalovaného nedůvodným, postupoval podle § 256 tr. řádu a jako takové odvolání zamítl ze shora podrobně rozvedených důvodů.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení n e n í další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 20. září 2016

JUDr. Eva B r á z d i l o v á , v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Dörflová